

LA LONDRA

Kerry MICHAEL:

„Orice spectacol e o provocare”

Kerry Michael este directorul lui Theatre Royal Stratford East, instituție situată în inima viitorului sat olimpic 2012. În prezent, teatrul se află într-o perioadă de readaptare la publicul său și la locul unde este situat, dat fiind că acesta face parte dintr-un masiv program de regenerare. Curând se va începe construcția bazinului olimpic, vechile structuri se consolidează, altele dispar, vor apărea noi centre comerciale, iar probabil că ceea ce este cunoscut acum drept târâmul imigranților în Londra, Stratford, va deveni în șase ani o zonă complet schimbată, unde abia îți permiți să plătești parcare. Istoric, teatrul a reprezentat spațiul de avangardă al anilor '50-'70, adăpostind Theatre Workshop, laboratorul de creație al lui Joan Littlewood. Crezând în puterea ansamblului de teatru, ea a fost cea care a făcut să renască Teatrul din Stratford prin producții ca: *Fings Ain't Wot They Used T'be* (Nu mai e ce-a fost o dată, 1959); *Oh What a Lovely War!* (Oh, ce război drăgălaș!, 1963); *Mrs Wilson's Diary* (Jurnalul doamnei Wilson, 1967). În 1965, Joan Littlewood scria: „Nu cred în supremația regizorului, a scenografului, actorului sau dramaturgului. Numai prin colaborare teatrul poate să reziste și «să lovească» în continuare.” Regizor ca formație, Kerry Michael se declară a fi continuatorul acestei tradiții, responsabilitate pe care și-o asumă 100%.

Cătălina Panaitescu: *Unde se află Theatre Royal Stratford East acum, din punct de vedere artistic, în peisajul teatral londonez?*

Kerry Michael: Cultural-geografic suntem situați în cea mai eteroclită zonă a Londrei, unde comunitatea se află în continuă schimbare. Stratford este primul port al imigranților în Marea Britanie, iar ei nu sunt interesați să se stabilească în zonă; sunt foarte dinamici, activi și într-o perpetuă căutare de mai bine. Din acest punct de vedere, încercăm să producem spectacole care reflectă publicul nostru: divers, multicultural și întotdeauna orientat către noi orizonturi. De aceea, promovarea dramaturgiei contemporane este prioritară în agenda culturală a teatrului.

C.P.: *Pe vremea lui Joan Littlewood, Theatre Workshop a fost adăpostit de acest edificiu care a devenit spațiul de manifestare a avangardei britanice din anii '60. A rămas Teatrul din Stratford același spațiu inovator londonez?*

K.M.: Cred că ar trebui să definim mai întâi acest concept. Orice spectacol, când îl faci, este o provocare și aduce cu sine un element de noutate și mister. Pe urmă se poate vorbi de avangardă, pionierat și alte asemenea etichete. Cred că timpul va decide. Ceea ce producem noi este piesă contemporană, actuală, cu țintă directă, chiar periculoasă. Dacă reușește sau nu – vom vedea. Totul depinde dacă-ți asumi riscul sau nu.

C.P.: *Ce înseamnă piesă periculoasă? Aveți un exemplu în acest sens?*

K.M.: Să aduci în scenă lucruri pe care oamenii nu vor să le vadă sau să le audă sau despre care le este teamă să vorbească. Prejudiciți, temeri, fapte cu care nu vor să se confrunte. Este periculos să dai glas *tabu*-ului sau să ataci autoritățile de care depinzi financiar. De exemplu, spectacolul nostru **Gladiator Games** este un atac direct la incompetența organelor de ordine, la rasismul care

În prim-plan, Kerry MICHAEL.

se practică în închisori și atrage atenția publicului că aceste lucruri se întâmplă fără ca cineva să-și asume vreo responsabilitate.

C.P.: *Am discutat cu câțiva directori de teatre și una dintre problemele cu care se confruntă este: cu cât primesc mai multe fonduri de la stat atât gradul de independență scade și există riscul ca actul de creație să devină expresia politicii de moment a unui partid anume. Cum vă păstrați libertatea de creație ca să supraviețuiți financiar, și, mai mult, să mențineți standarde artistice ridicate?*

K.M.: Este o problemă dificilă, fiindcă întotdeauna au existat acele filtre prin care vin banii. Unele sunt evidente și, drept urmare, mai ușor „de digerat”, pentru că știi exact ce ai voie să faci și ce nu. Primești finanțare pentru un anumit proiect – asta este mecanismul și așa funcționează. Nu ești de acord, nu primești nici un ban și deci nu faci nimic. Pe urmă, mai apare și imboldul că trebuie neapărat să faci un anumit lucru, nepermis; însă, și aici, trebuie să ai grijă să inserezi anumite subtilități care să impresioneze autoritățile și creditorii ca să-i determini să continue finanțarea. Și astfel, producția devine pe placul autorităților, ceea nu înseamnă că te reprezintă pe tine, ca regizor sau director de teatru, sau că este pe placul publicului. Cred că e important să ne întrebăm încontinuu pentru cine este această producție. Este pentru tine ca regizor, pentru public sau pentru autorități, care, practic, au ultimul cuvânt? Nu-i ușor de găsit soluția.

C.P.: *Cărei categorii vă adresați dumneavoastră?*

K.M.: Noi facem tipul de teatru pe care ni-l dorim, la care aspirăm și pe care publicul îl apreciază. De cele mai multe ori, criticăm autoritățile și intenționat vrem să păstrăm distanța față de acestea. Cu toții suntem sub acoperișul unei instituții. Dacă alegi să iei bani de la stat, devii parte din stat.

C.P.: *Am observat că, aproape la fiecare trei ani, produceți un musical care este transferat în West End și apoi pe Broadway, cum a fost cazul lui „Five Guys named Moe” (Cinci tipi pe nume Moe). Cum realizați un asemenea succes de casă?*

K.M.: Nu ne propunem să facem un hit. Mergem la muncă și suntem interesați, în primul rând, să fim cât mai specifici și corecți și apoi să vindem bilete în jurul lumii. Dacă ești în căutare de succes comercial, întotdeauna lucrurile eșuează. Încearcă să rămâi aproape de rădăcini și de gândul inițial – și, dacă lucrurile merg, atunci vor și ieși la lumină. Ca director de teatru, nu trebuie să inviti producători să vadă ultimele spectacole. Ei oricum vin, pentru că știu că munca pe care o facem este și sinceră.

C.P.: *Cum reușiți să vă păstrați această sinceritate?*

K.M.: Lucrând pentru publicul și comunitatea în care existăm.

C.P.: *În ce fel influențează teatrul faptul că este situat în viitorul sat olimpic?*

K.M.: Evenimentul în sine, care durează șase săptămâni, nu este important. Ceea ce contează este imensul proces de regenerare ce se desfășoară în jurul nostru. Se construiește o nouă infrastructură, iar provocarea pentru noi înseamnă să aducem public nou, care să participe și să se implice în activitățile noastre.

C.P.: *Aveți un credo al dumneavoastră, ca director de teatru?*

K.M.: Teatrul există numai pentru public. Dacă nu crezi în asta, atunci n-ai ce căuta în artele spectacolului. Ca atare, trebuie să te asiguri că există întotdeauna un rol pentru el. Spectacolul este același – fie că se joacă pentru doi, fie pentru două sute de spectatori. Dacă există o partitură și pentru public, atunci acela este teatru.